

‘Balanceren tussen euforie en paniek’

De komende elf dagen verwacht de **Boekenbeurs** in Antwerpen weer 150.000 bezoekers. Succes verzekerd, lijkt het. Maar hoe lastig is het boekenvak echt? We vroegen het aan de organisator, een schrijfster en een uitgever. **THOMAS PEETERS EN KOEN VAN BOXEM**

© TOM VERBRUGGEN

Gaea Schoeters (38) *Schreef ‘De kunst van het vallen’*

De Boekenbeurs is een van de weinige momenten dat je contact hebt met je lezer. Ik weet graag waarom mensen worden getroffen door mijn boek. Of waarom net niet. Dat levert in het beste geval interessante gesprekken over literatuur op. Het grootste compliment komt van mensen die zeggen: ‘Ik lees eigenlijk nooit boeken, maar aan het jouwe kon ik niet ontsnappen. Ik heb die reactie een paar keer gekregen voor mijn eerste boek ‘Meisjes, moslims en motoren’, een reisverslag op de motor door moslimlanden.’

Vindt u de mening van de lezer net zo belangrijk als een recensie?
Gaea Schoeters: ‘Ehm, dat is een moeilijke. Ik vind recensies belangrijk als het om een ernstige analyse gaat: wat betekent de roman in de literatuur? Maar recensies verworden steeds meer tot een samenvat-

ting met een waardering. Dan is de uitkomst erg smaakgebonden en heb je er als schrijver weinig aan.’

U schrijft columns, blogs, tv-scenario’s en romans. Is dat de enige manier om van de pen te kunnen leven?
Schoeters: ‘Absoluut. In het diepst van mijn hart ben ik een romanschrijver, maar dat volstaat in dit economische klimaat niet. Met die andere schrijfp opdrachten koop ik mezelf tijd om aan een boek te kunnen schrijven. Ik werk graag in blokken. Voor een roman moet ik me echt afzonderen om me te kunnen inleven.’

Hoe belangrijk is de begeleiding van de uitgever voor u?
Schoeters: ‘Ik heb een goede en strenge redacteur nodig. Voor ‘De kunst van het vallen’ heb ik veel geluk gehad dat ik met Eva Berghmans heb kunnen werken. Je moet erop kunnen vertrouwen dat je re-

dacteur goede smaak heeft en dat je tegelijk heel hard van mening kunt verschillen. Het is niet tof als de redacteur zegt dat een passage niet goed werkt, maar je hebt er wel iets aan. Schrijven is voor mij altijd balanceren tussen algehele euforie (‘wat ik schrijf is geniaal’) en algehele paniek (‘wat ik schrijf is waardeloos en het komt nooit goed’). Een redacteur loodst je door die tegenstrijdige gevoelens.’

Uw jongste boek is verschenen bij De Bezige Bij Antwerpen. De uitgeverij verdwijnt als zelfstandige Vlaamse eenheid. Schrikt u daarvan?
Schoeters: ‘Ik vind het heel spijtig. DBBA was een heerlijke uitgeverij, echt Belgium’s Finest, waar ook ruimte was voor ‘minder commerciële’ boeken. We werden er als auteurs uitstekend omkaderd, en kregen de tijd om te groeien. Dat in Vlaanderen geen enkele echt literaire uitgeverij meer overblijft, dat is wel beangstigend, ja’.

Ik mis de grote discussies en ruzies tussen schrijvers.

Draait u graag mee in de marketing-machine van de uitgeverij?
Schoeters: ‘Je kan niet anders, hè. Naambekendheid is ontzettend belangrijk. Daarom dat zoveel auteurs graag columns schrijven en in tv-programma’s opdraven. Dat maakt echt een verschil. Maar veel van die dingen zijn ook leuk om te doen; ik geef echt graag lezingen. Een deel van de marketing neemt de uitgeverij voor haar rekening, maar je boek promoten via sociale media word je verondersteld zelf te doen. Met plezier hoor, zolang er maar genoeg tijd overblijft om te schrijven.’

Als u op de Boekenbeurs met andere schrijvers zit te signeren, voelt dat dan als collega’s onder elkaar?
Schoeters: ‘Wel, ik betreur een beetje dat we allemaal zo lief voor elkaar zijn. Iedereen vindt ieders boek heel goed. Ik ben misschien een nostalgicus, maar ik mis de grote discussies en ruzies onder schrijvers. Zoals in Nederland vijftig jaar geleden tussen de grote drie: Gerard Reve, W.F. Hermans en Harry Mulisch. Wij knuffelen elkaar dood, terwijl een stevige discussie op tijd en stond erg verrijkend kan zijn.’

Gaea Schoeters signeert op 10 november op de stand van De Bezige Bij.

